อนุสรณ์

อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

พระเนกขัมมมุนี (เส็ง ทินฺนวโร)

ณ สุสานหลวง วัดเทพศิรินทราวาส

294.3133
พ323พ

วันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๑

เลขหมู่ 294.3133
พ 323 พ

เลขทะเบียน 017374

13878

#3766

พระเนกขัมมมุนี (เส็ง ทินฺนวโร)
ผู้ช่วยเจ้าอาวาส วัดสัมพันธวงศ์

บรรณานุสรณ์

●

เนื่องในงานพระราชทานเพลิงศพ เจ้าพระคุณพระเนกขัมมมุนี ทินุนวโร (เล็ง เมฆโสภณ) ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดสัมพันธวงศ์ ณ สุสานหลวงวัดเทพศิรินทราวาส พระนคร วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๑๑ ตามประเพณีนิยมที่ได้จัดทำกันสืบมาเกี่ยวกับงานเช่นนี้ นอกจากจะมีการบำเพ็ญกุศล อุทิศส่วนผลบุญไปให้แก่ท่านผู้วายชนม์ล่วงลับไปแล้ว ยังนิยมจัดสร้างสิ่งอนุสรณ์ขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึก และเป็นบรรณาการแด่ญาติมิตร ที่กรุณาให้เกียรติมาร่วมในงาน สิ่งที่จัดสร้างขึ้นเป็นอนุสรณ์ดังกล่าวนี้ ส่วนมากมักจะนิยมจัดพิมพ์หนังสือ ที่พอจะมีประโยชน์สำหรับบุคคลทั่วๆไป เพื่อเป็นอนุสรณ์และเป็นบรรณาการในงาน

เพื่อที่จะอนุวัตให้เป็นไปตามคตินิยมที่กระทำสืบกันมา จึงได้เลือกบทความอันเกี่ยวกับเรื่องไสยศาสตร์ อันเป็นศาสตร์ที่ประเสริฐสุด เป็นศาสตร์ที่เกี่ยวกับพลังงานทางจิต จัดเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของสมถกรรมฐานมาจัดพิมพ์ขึ้น เพราะเหตุที่ในสมัยปัจจุบันนี้ วิชาไสยศาสตร์กำลังเฟื่องฟูมาก ได้เป็นสิ่งที่คอยสนับสนุนให้กำลังใจ แก่เหล่าทหารหาญและตำรวจ ที่มีหน้าที่ป้องกันประเทศชาติ ปราบปรามผู้ก่อการร้ายได้ใช้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวคุ้มกันสรรพภัยทั้งมวล ฉะนั้นข้อความที่ได้จัดพิมพ์ขึ้นในหนังสือเล่มนี้ บางทีอาจจะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้ที่สนใจในศาสตร์นี้ได้บ้าง ไม่มากก็น้อยตามสมควร

๏ อิมินา กตปุญฺญนิธินา ด้วยอำนาจกุศลบุญญนิธิทักษิณานุปทานกิจ ที่ญาติ–มิตรและบรรดาศิษย์ ได้ตั้งใจบำเพ็ญอุทิศถวายให้เจ้าพระคุณ พระเนกขัมมมุนีในครั้งนี้ หากพระคุณท่านได้ทราบด้วยญาณวิถีอันใดก็ดี ขอจงอนุโมทนาเพื่อวิปาโกภาส อันโอฬาร์สุดพิเศษไพศาลในสัมปรายภพนั้น ๆ ตามควรแก่ฐานะคตินิยม เทอญ ฯ

๏ รูปํ ชีรติ มจฺจานํ นามโคตฺตํ น ชีรติ ฯ

พ.ต.ท. อนันต์ พวงงาม

ร.ต.ท. พจนารถ เศวตศัย

คำปรารภ

●

เนื่องในงานพระราชทานเพลิงศพ พระเนกขัมมมุนี (เส็ง ทินนวโร) ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดสัมพันธวงศ์ ซึ่งคณะสงฆ์วัดสัมพันธวงศ์และคณะศิษย์ ได้ร่วมกันจัดงานขึ้น ผู้เขียนก็นับเนื่องว่าเป็นศิษย์ของพระคุณท่านคนหนึ่ง จึงขอถือโอกาสนี้เขียนบทความบางประการ เพื่อเป็นอนุสรณ์แด่พระคุณท่าน กล่าวคือเมื่อปฐมวัยนั้น ผู้เขียนได้เข้าไปอยู่เป็นศิษย์ในวัดสัมพันธวงศ์ ณ สำนักท่านพระครูสุวรรณรังษี (สุวรรณ ชุตินธโร) ซึ่งขณะนั้นท่านยังดำรงสมณศักดิ์เป็นพระมหาสุวรรณ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดสัมพันธวงศ์ และพระคุณท่านเจ้าคุณพระเนกขัมมมุนี ในขณะนั้นยังดำรงสมณศักดิ์เป็นพระปลัดเส็ง ฐานาของท่านพระครูวิบุลย์ศีลขันธ์ เจ้าอาวาสวัดสัมพันธวงศ์ในสมัยนั้น

ในยุคปัจจุบันนี้ มักจะได้ยินท่านผู้ปกครองหรือบิดามารดาเป็นส่วนมาก บ่นพึมพำกล่าวขานถึงลูกหลาน — เด็กที่อยู่ในความปกครองว่ามีความประพฤติผิดแผกไปในทำนองต่าง ๆ ไม่อยู่ในโอวาทที่อบรมสั่งสอน แต่ทว่าท่านผู้ปกครองหรือบิดามารดาของเด็กเหล่านั้น หากได้หันไปสำรวจตัวเองเมื่อยามเป็นเด็ก ๆ ดูบ้าง ว่าตนนั้นมีความเป็นไปเช่นใด จะได้ทำให้คลายความโทมนัสหม่นหมองลงเสียได้ เพราะความเป็นไปทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ ย่อมมีแนวทางมาในทำนองเดียวกันทั้งนั้น มิใช่ว่าจะเกิดขึ้นฉะเพาะในรุ่นนี้ ในรุ่นเก่าที่ล่วงแล้วมา ก็มี

ความเป็นไปเช่นกัน จะผิดกันก็เพียงแต่ต่างกรรมต่างวาระกันเท่านั้นเอง ผู้เขียนในสมัยที่เยาว์วัย ก็มีความเป็นไปทำนองที่เรียกว่า "จิ๊กโก๋" ในสมัยนี้ แต่ขณะนี้ได้กลายเป็นโก๋แก่ไปเสียแล้ว สัญชาติญาณของมนุษย์เรานั้น ส่วนมากขึ้นอยู่กับเหตุผล ถ้าหากผู้ปกครองเด็กรู้จักใช้เหตุผลกับเด็กที่อยู่ในปกครอง เขาก็จะคลายพยศหมดทิฏฐิลงไป ด้วยประการดังนี้แหละ ที่ทำให้ผู้เขียนคิดถึงพระเดชพระคุณของท่านพระปลัดเส็งในยุคที่ผู้เขียนยังอยู่ในยามเยาว์วัย เพราะยามใดที่ผู้เขียนแสดงความเหลือขอออกมา ท่านก็มักจะเรียกตัวเข้าไปให้ความอบรมสั่งสอน ด้วยการใช้คำพูดที่อ่อนโยน ชี้แจงเหตุผลที่ควรกระทำ หรือไม่ควรกระทำให้ฟังอยู่เสมอ ๆ เลยทำให้ผู้เขียนกลายเป็นสานุศิษย์ของท่านไปคนหนึ่ง เนื่องจากได้รับความอบรมสั่งสอนจากท่านมาเป็นเนืองนิตย์ ถึงแม้ในขณะที่ล่วงเข้าวัยกลางคน เมื่อไปกราบเยี่ยมนมัสการท่าน ท่านก็ยังให้ความเมตตาอบรมสั่งสอน เหมือนสมัยเมื่อยังอยู่ในยามเด็กไม่ผิดเพี้ยน

ผู้เขียนเป็นคนมีหัวแหวกแนวอยู่อีกประการหนึ่ง คือชอบสนใจในวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน อยากจะบำเพ็ญตัวให้เหมือนกับขุนแผนซึ่งเป็นพระเอกในท้องเรื่อง ชอบเล่าเรียนวิทยาอาคม เที่ยวสนใจใฝ่หาความรู้ในสำนักอาจารย์ต่าง ๆ เมื่อได้ยินฟังมาแล้ว ก็มักจะนำคาถาอาคมเหล่านั้น ไปกราบเรียนถามจากท่านเจ้าคุณเนกขัมมมุนี ว่าคาถาเหล่านี้มีที่มาเช่นใด ท่านก็ได้กรุณาชี้ให้เห็นแนวทางที่มาของคาถาอาคมเหล่านั้น ว่ามีที่มาเช่นใด จึงทำให้เกิดความรู้สึกว่า พระคุณท่าน

นั้น แม้จะมิได้เข้าสอบพระปริยัติธรรมเป็นเปรียญเยี่ยงเดียวกับพระรูปอื่น แต่พระคุณท่านก็แตกฉานในหลักสูตรบาลีไวยากรณ์ สามารถเข้าใจความในพระธรรมบทได้เป็นอย่างดี เช่นผู้เขียนไปได้พระคาถามาบทหนึ่งมามีความว่า

๏ **ฆะเฏสิ ฆะเฏสิ กิงกะระณา ฆะเฏสิ อะหังปิตตัง ชานามิ ชานามิ** ฯ๛

คาถาบทนี้อาจารย์ผู้ที่บอกให้ ได้กล่าวพรรณนาคุณภาพเอาไว้มาก ว่าสามารถมีอิทธิพลคุ้มกันภยันตรายต่าง ๆ ป้องกันคุณไสยนานาชนิด คุ้มกันโจรภัยได้เป็นอย่างดี ตลอดจนใช้ผูกคอกเป็นวัวธนูไว้เฝ้าบ้านก็ได้ ขณะที่ได้คาถานี้มา ผู้เขียนอยู่ในระยะที่มีอายุราว ๗-๘ ขวบ ความสงสัยอยากรู้ว่า จะเป็นจริงดังปากคำอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาธน์มาหรือเปล่า พอได้โอกาสที่กุฎิพระปลัดเส็งกำลังปลอดคน ผู้เขียนก็เข้าไปกราบเรียนถาม ท่านก็อธิบายให้ฟังว่า คาถานี้เป็นของดี มีกล่าวอยู่ในพระธรรมบท ซึ่งพระมหากษัตริย์องค์หนึ่งได้ใช้ภาวนา และก็ได้ผลสมจริง คือพวกกบฏไม่สามารถที่จะปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์องค์นั้นได้

๏ **สะนิทัสสะนะสัปปะฏิฆา อะนิทัสสะนะสัปปะฏิฆา อะนิทัสสะนะอัปปะฏิฆา** ฯ๛

คาถาบทนี้เป็นคาถามหาอุด ใช้เสกขอดชายผ้าแล้วพกติดตัวไป อาจารย์ผู้สอนบอกเอาไว้ว่า เป็นมหาอุดภาวนาเอาไว้ปืนยิงไม่ออก เมื่อได้ไปกราบเรียนถามท่าน ท่านก็กรุณาอธิบายให้ฟังว่า คาถาบทนี้

มีอยู่ในธัมมะสังคณีมาติกาปาระ แต่มีเพี้ยนไปบ้าง เพราะเกจิอาจารย์ผู้สั่งสอนนั้น มุ่งไปเอาผลทางมหาอุด คาถาที่จริงนั้นท่านกล่าวเอาไว้ว่า ๑ สะนิทัสสะนะสัปปะฏิฆาธัมมา อะนิทัสสะนะสัปปะฏิฆาธัมมา อะนิทัสสะนาปปะฏิฆาธัมมา ฯ

๑ สัตถาธะนุง อากัฑฒิตุง หัตวาวิสัชเชตุง นาหาสิ ฯ๏

คาถาบทนี้อาจารย์ผู้สั่งสอนมา ได้บอกเอาไว้ว่ามีอานุภาพยิ่งนัก กันสาตราอาวุธปืนไฟได้ทุกประการ สามารถที่จะดับไฟพะเนียงหรือพลุไม่ให้ติดและระเบิดขึ้นมาได้ (ภายหลังได้พบในสมุดบันทึกคาถาต่าง ๆ ของเสด็จกรมหลวงชุมพร ฯ ทรงบันทึกเอาไว้ว่าได้พระคาถาบทนี้มาจากท่านอาจารย์หลวงพ่อวัดมะขามเฒ่า) เมื่อผู้เขียนได้ไปกราบเรียนถามท่าน ท่านก็ได้อธิบายให้ฟังว่า คาถาบทนี้มีอยู่ในพระธรรมบทกล่าวอานิสงค์เอาไว้ว่า พระพุทธเจ้าได้ทรงห้ามมิให้นายขมังธนู ยิงธนูออกมามิได้

๑ อะสิสัตติ ธะนูเจวะ สัพเพเต อาวุธานิจะ ภัคคะภัคคาวิจุณณานิ โลมังมาเม นะผุสสันติ ฯ๏

คาถาบทนี้ก็อีกเช่นกัน เมื่อผู้เขียนได้เรียนมาจากอาจารย์ซึ่งท่านกล่าวผลเอาไว้ว่า เป็นคาถาอยู่ยงคงกระพันชาตรี อาวุธทั้งหลายไม่สามารถที่จะทำอันตรายได้ แคล้วคลาดดีนัก เมื่อไปกราบเรียนถามท่าน ท่านก็อธิบายให้ฟังว่า เป็นคาถาที่กล่าวไว้ในพระธรรมบทเข้าใจว่า ถ้าถือให้ขลังก็จะเป็นไปได้จริง

๏ สะหัสสะเนตโต เทวินโท เทวะรัชชะสิรีธะโร สังขิบีตะวานะ ตังมัคคังขิปปั้งสาวัตถิ มาคะมิ ฯ๏ะ

คาถานี้อาจารย์ผู้สอนได้บอกเอาไว้ว่า เป็นคาถาย่นหนทางที่ไกลให้ใกล้เข้า ครั้นเมื่อนำไปกราบเรียนถามท่าน ท่านก็อธิบายให้ฟังว่า พระคาถานี้เป็นคาถาในเรื่องพระมหาเถรจักขุบาล ตามท้องเรื่องก็กล่าวผลเอาไว้ในทำนองเรื่องย่นหนทางเหมือนกัน

๏ ตะมัตถังปะกาเสนโต สัตถาอาหะ ฯ๏ะ

คาถาบทนี้อาจารย์ผู้ประสิทธิให้ บอกเอาไว้ว่า เป็นคาถามหาอำนาจดีนัก เมื่อได้ไปกราบเรียนถามท่าน ท่านก็อธิบายให้ฟังว่าคาถาบทนี้มีอยู่ในเวสสันดรชาฎก หรือที่เรียกว่าเทศน์มหาชาติ ถ้าหากยึดถืออย่างมั่นคง ก็คงจะบันดาลผลให้ได้

๏ ระโชหะระณัง ระชังหะระติ ฯ๏ะ

คาถาบทนี้อาจารย์ผู้สอนได้กล่าวอุปเท่ห์เอาไว้ว่า เมื่อภาวนาเอาไว้แล้ว สามารถที่จะทำให้คนเห็นเราเป็นคนหลาย ๆ คนขึ้นมาได้ตลอดจนใช้เสกข้าวกิน จะบังเกิดสติปัญญาดีนัก ครั้นได้นำมาเรียนถามท่าน ท่านก็บอกว่าเป็นคาถาที่พระพุทธเจ้าประทานให้พระจุลบันถก ท่านได้ภาวนาคาถาบทนี้ จนสำเร็จเป็นพระอรหันต์

๏ จะ ภะ กะ สะ ฯ๏ะ

พระคาถาบทนี้อาจารย์ที่ท่านสอนมา ท่านกล่าวอุปเท่ห์เอาไว้ว่ามีอานุภาพมากมายนัก ใช้ได้สารพัดทุกอย่าง ถึงกับเสกใบมะขามให้เป็นตัวต่อตัวแตนได้ เมื่อนำความไปเรียนถามท่าน ท่านก็บอกว่าเป็น

คาถาที่ดีจริง แต่ต้องทำตัวให้เป็นไปตามคาถาจึงจะได้ผล เพราะเขาย่อความมาจากพุทธภาษิตบทหนึ่งที่ว่า

จะ จะชะทุชชะนะสังสัคคัง จงละเว้นการคบคนชั่วเสีย

ภะ ภะชะสาธุสะมาคะตัง หมั่นคบหาสมาคมด้วยบัณฑิต

กะ กะระปุญญะมะโหรัตตัง ให้สร้างบุญทั้งกลางวันและกลางคืน

สะ สะระนิจจะมะนิจจะตัง ระลึกถึงความไม่เที่ยงแห่งสังขารไว้เป็นนิจ

๏ **พุทธะสังมิ** ฯ๏

พระคาถาบทนี้ อาจารย์ผู้สอนมาบอกเอาไว้ว่า ใช้ภาวนาเป็นเมตตาดีนัก ครั้นไปเรียนถามท่าน ท่านก็อธิบายให้ฟังว่า เป็นคาถาที่ดีจริง เพราะเขาถอดมาจากพระไตรสรณาคม คือพุทธังสรณังคัจฉามิ ธัมมังสรณังคัจฉามิ สังฆังสรณังคัจฉามิ

ยังมีพระคาถาบทอื่นอีกมาก ที่ผู้เขียนได้รับฟังอรรถาธิบายจากพระคุณท่านเจ้าคุณพระเนกขัมมมุนี ในขณะที่ผู้เขียนยังเป็นเด็กๆอยู่ ส่วนมากมักจะเป็นพระคาถาหัวใจต่าง ๆ ที่ท่านโบราณาจารย์ย่อมาจากพระปริต และปาฐะคาถาสรรเสริญคุณพระรัตนไตร ตลอดจนคาถาพุทธภาษิต และเถระภาษิต เพื่อนำมาใช้บริกรรมภาวนาสร้างให้เกิดสมาธิจิต อันเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งตามหลักการณ์ของไสยศาสตร์ คือศาสตร์ที่ประเสริฐสุด อันเกิดจากพลังงานทางจิต จัดว่าเป็นวิทยา–ศาสตร์แขนงหนึ่ง แต่ในปัจจุบันนี้ยังไม่สามารถที่จะพิสูจน์ด้วยทางฟีสิคส์และเคมีได้ ส่วนในเรื่องเวทย์มนต์โองการทางลัทธิพราหมณาจารย์นั้น เป็นเรื่องทางไศวะศาสตร์ของพราหมณ์เขา แต่ในขณะนี้เรา

มาเรียกไขว้เขวกันไปหมด จนไม่รู้แก่นความจริงว่าไสยศาสตร์คืออะไร เข้าใจว่าไสยศาสตร์นั้นคือไศวะศาสตร์ อันเนื่องมาจากลัทธิพราหมณาจารย์ แท้จริงนั้นไสยศาสตร์คือศาสตร์ในเรื่องพลังงานทางจิต เป็นพื้นฐานเบื้องต้นในเรื่องสมถกรรมฐาน ที่จะเจริญงอกงามต่อไปจนถึงเข้าขั้นวิปัสสนา เป็นหนทางที่จะทำให้บันลุมรรคผลได้

ในงานพระราชทานเพลิงศพพระคุณท่านคราวนี้ พ.ต.ท. อนันต์ พวงงาม และ ร.ต.ท. พจนารถ เศวตศัย ซึ่งเป็นศิษย์ในสำนักพระคุณท่าน ได้นำความมาปรารภกับผู้เขียน ใคร่ที่จัดพิมพ์หนังสือเป็นอนุสรณ์แด่พระคุณท่าน เพื่อแจกจ่ายเป็นบรรณาการแด่ท่านผู้ที่มาร่วมในงานนี้ ผู้เขียนจึงขอรับภาระมาจัดทำให้ เนื่องจากได้สำนึกถึงพระคุณของท่านที่ได้ให้ความเมตตาช่วยแนะนำสั่งสอนมานับแต่ยามยังเยาว์วัยอยู่ และหนังสือที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้นในครั้งนี้ ส่วนมากก็ได้รับคำอธิบายมาจากท่าน คือจำพวกพระคาถาหัวใจต่าง ๆ ฉะนั้นจึงได้รวบรวมพระคาถาหัวใจ ๑๐๘ จัดพิมพ์ขึ้นเป็นอนุสรณ์เนื่องในงานนี้ ผลดีอันอาจจะเกิดขึ้นจากข้อเขียนนี้ แม้จะเป็นส่วนน้อยก็ตาม ผู้เขียนขอน้อมถวายเป็นเครื่องสักการะบูชาพระคุณของท่านเจ้าพระคุณพระเนกขัมมมุนี พระอาจารย์ที่เคารพรัก หากพระคุณท่านได้ทราบด้วยญาณวิถีใด ๆ ก็ดี ขอจงอนุโมทนาด้วยเทอญ ฯ

เทพย์ สาริกบุตร

อุตสาหกรรมการพิมพ์

๙๕ ซอยหลังสวน เพลินจิต

พระเนกขัมมมุนี กับศิษย์

พระคาถาหัวใจ ๑๐๘

●

๑ เป็นที่ทราบกันอยู่โดยทั่ว ๆ ไปแล้วว่า พระพุทธศาสนาของเรานี้ รากฐานเดิมก็นับเนื่องมาจากศาสนาพราหมณ์นั่นเอง และศาสนาพราหมณ์นั้นมั่นคงเลื่อมใสในลัทธิไศวะศาสตร์ มีการใช้เวทมนต์เป่าพ่น ปลุกเสก และลงเลขยันต์ประกอบอาถรรพ์ต่าง ๆ แม้ในทางพระพุทธศาสนาก็ใช่ว่าจะปฏิเสธเสียทีเดียวว่า สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่หาความจริงมิได้ เพราะพระพุทธศาสนาเอง ก็ยังมีคุณอัศจรรย์ ที่จัดเป็นปาฏิหาริย์ไว้เป็น ๒ อย่าง คือ

๑. อนุสาสนีปาฏิหาริย์ คำสอนที่เป็นอัศจรรย์

๒. อิทธิปาฏิหาริย์ ฤทธิ์ที่เป็นอัศจรรย์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านได้ทรงยกย่องพระโมคคัลลานเถร ไว้เป็นยอดของพระภิกษุที่ทรงอิทธิฤทธิ์ หากแต่พระองค์ท่านมิได้ทรงยกย่องอิทธิปาฏิหาริย์ เท่ากับอนุสาสนีปาฏิหาริย์

อนึ่งในการใช้เวทมนต์คาถานั้น ผลสำเร็จจะเกิดขึ้นได้ก็อยู่ที่ดวงจิตสำรวมเป็นสมาธิ และสมาธินี้จัดเป็นบาทฐานแห่งวิปัสนาญาณ ถึงแม้ว่าปุถุชนเราจะบันลุได้อย่างสูง ไม่เกินขั้นสมาบัติก็ตาม แต่กระนั้นก็สามารถที่จะแสดงอิทธิฤทธิ์ได้ตามภูมิแห่งตน เช่นพระเทวทัตต์หนแรกที่เธอได้บันลุรูปฌาณนั้น ก็ยังสามารถแสดงอิทธิฤทธิ์บิดเบือนแปลงกาย กระทำอวดให้อชาตสัตรูกุมารหลงไหลเชื่อถือได้ ในส่วน

อารมณ์ของรูปฌานนั้น ท่านใช้กสิณบ้าง ใช้คาถาบริกรรมบ้าง สุดแต่นิสสัยของผู้บำเพ็ญปฏิบัติ โดยเฉพาะที่ใช้คาถาบริกรรมนั้น ผู้บริกรรมจะรู้ถึงเนื้อความของคาถาที่บริกรรมนั้นหรือไม่ก็ตาม นั่นมิใช่เป็นปัญหาที่สำคัญ เพราะความมุ่งหมายเพียงแต่ต้องการให้ใจเป็นสมาธิเท่านั้น เพื่อหวังผลในอิทธิปาฏิหาริย์ที่ตนมุ่งปรารถนา

การทำสมาธิแบบนี้ ได้เจริญแพร่หลายมากขึ้นในพุทธศาสนาฝ่ายลัทธิมหายานก่อน หนักเข้าก็แพร่หลายมาถึงลัทธิฝ่ายหินยานหรือเถรวาท ได้เกิดมีคณาจารย์มุ่งสั่งสอนเวทมนต์กันเพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัว โดยคัดแปลงแก้ไขนำวิธีการณ์ทางไศวะศาสตร์ของพราหมณ์มาใช้ มีการคัดตัดตอนเอาเนื้อมนต์ของพราหมณ์แต่ดั้งเดิมนั้นออกเสียบรรจุเอาพุทธมนต์เข้าไปแทน เพราะเนื่องจากมาคิดเห็นกันว่ามนต์พราหมณ์ยังเรืองอานุภาพถึงอย่างนี้ ถ้าแหละว่าเมื่อเปลี่ยนเป็นพุทธมนต์ ก็คงจะศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้นไปกว่า ฉะนั้นในการที่พวกเราชาวพุทธศาสนิกชน นิยมใช้เวทมนต์คาถาปฏิบัติกันสืบมาจนทุกวันนี้ จึงล้วนแต่เป็นพุทธมนต์ ที่ท่านโบราณาจารย์คัดแปลงแก้ไขเลียนแบบอย่างมาจากลัทธิไศวะศาสตร์ดั้งเดิมเท่านั้น มิใช่จะเป็นลัทธิไศวะศาสตร์ของพราหมณาจารย์ทั้งหมดก็หามิได้

การสร้างสมาธิโดยการใช้เวทมนต์คาถาเป็นคำบริกรรมภาวนาเพื่อเป็นเครื่องช่วยให้เกิดสมาธินั้น ท่านกำหนดวิธีภาวนาโดยอาศัยลมหายใจเข้าและออกเป็นเกณฑ์ เมื่อเวลาหายใจเข้านั้น ให้มั่นอยู่ในคำภาวนาสูดเอาเนื้อมนต์คาถานั้นเข้ามาในกายตัว พร้อมด้วยการหาย

ใจเข้า ทั้งนี้ไม่จำกัดว่าการสูดลมหายใจเข้าแต่ละทีจะว่าคาถาได้กี่จบ เพราะถ้าเป็นบทสั้น ๆ ก็อาจจะว่าได้หลายจบ และเมื่อหายใจออกนั้นให้กำหนดดูว่า เมื่อเราหายใจเข้าจนเต็มกลั้นเราว่าคาถาได้กี่จบ เมื่อหายใจออกก็ให้ภาวนาให้ได้เท่ากับจำนวนจบที่หายใจเข้า ภาวนาไปพร้อมกับการหายใจออก การภาวนาดังนี้เรียกว่าภาวนาเป็นคาบ หายใจเข้า ๑ ที และออก ๑ ที เป็น ๑ คาบพอดี ฉะนั้นคาถาบางบทท่านกำหนดให้ภาวนาเป็นจำนวนคาบเช่น ๓ คาบ หรือ ๗ คาบ ก็ให้กระทำตามวิธีดังกล่าวแล้ว ๓ หรือ ๗ ที

กระแสจิตของมนุษย์เรา มีการแผ่ซ่านออกจากร่างกายเป็น ๒ ประการ คือ ประการแรกเป็นกระแสที่ออกไปโดยตั้งใจส่งออกไป และประการที่ ๒ กระแสดวงจิตนั้นมีกำลังงานทางกระแสจิตแรงพอ จะเป็นด้วยการฝึกฝนก็ตาม หรือจะเป็นเหตุที่กระแสดวงจิตนั้นมีกำลังอยู่แล้วโดยธรรมชาติก็ตาม กระแสนั้นย่อมซ่านออกไปได้เอง สำหรับกระแสที่ตั้งใจส่งออกไปนั้น เป็นวิธีที่ผู้กระทำจะต้องมีกำลังงานทางจิตเข้มแข็งจริง ๆ นอกจากวิธีดังกล่าวแล้ว ยังมีวิธีส่งกระแสจิตออกไปอีก เช่นออกไปด้วยการเป่าพ่น เป็นการส่งกระแสจิตด้วยการเสกเป่านั่นเองโดยมากมักจะใช้เพื่อบำบัดความเจ็บไข้ การใช้เวทมนต์คาถาเกี่ยวกับทำสมาธิในการเสกเป่านั้น ก็ดำเนินหลักการภาวนาดุจดังที่กล่าวมาแล้ว ต่างกันแต่ว่าใช้แต่เมื่อหายใจเข้าอย่างเดียว ส่วนเมื่อหายใจออกนั้นแทนที่จะหายใจออกโดยธรรมดา ใช้เป่าลมออกไปทางปากพร้อมด้วยการหายใจออก และในระยะที่เป่าออกไปก็ให้มั่นอยู่ในคำภาวนา

ด้วย จะต้องการให้กระแสซ่านไปตรงไหน ก็เป่าลงไปตรงนั้น คือเมื่อหายใจเข้าก็ให้สูดเอาเนื้อมนต์คาถาที่ภาวนานั้นเข้าไปในตัว พร้อมด้วยการหายใจเข้า และเมื่อจะเป่าออกมาก็ให้บริกรรมคาถานั้น เป่าออกมาพร้อมด้วยกระแสลมเป่า จนสิ้นสุดกระแสลมเป่าพอดี ชนิดนี้เรียกว่าบริกรรมเป็นคาบ อนึ่งในการภาวนาเป็นคาบนั้นถ้าหากเป็นการรีบด่วนจะต้องทำ ก็ใช้วิธีภาวนาโดยอึดใจภาวนาเอา ทำประดุจคนดำน้ำลงไปฉะนั้น การภาวนาได้ชั่วระยะอึดใจหนึ่ง เรียกว่าคาบหนึ่ง การภาวนาเป็นคาบชนิดนี้ท่านเรียกว่าภาวนาเป็นคาบลม ส่วนการภาวนาเป็นคาบตามที่กล่าวมาแล้ว เรียกว่าภาวนาเป็นคาบคาถา

อีกประการหนึ่ง การที่ใช้เวทมนต์ให้ขลังนั้น ต้องเข้าใจคำว่า "คาบ" เสียให้ถ่องแท้ จะภาวนาเป็นคาบก็ดี จะบริกรรมเป็นคาบก็ดี ต้องพึงพิจารณาในระยะที่ลมหายใจเข้าระยะหนึ่งนั้น หรืออึดใจในชั่วขณะหนึ่งนั้น เราภาวนาคาถาได้กี่จบจึงจะเรียกว่าคาบหนึ่ง จะต้องทำให้สม่ำเสมอกันไปทุกครั้ง และเมื่อจะหายใจออก หรือจะเป่าพ่นออกมาก็ต้องว่าให้ได้จำนวนจบเท่าที่ภาวนาเข้าเหมือนกัน จำพวกคาถาประเภทยาว ๆ ดังที่เรียกว่าโองการนั้น ไม่สามารถที่จะกำหนดลมหายใจได้ การบริกรรมก็ต้องกระทำด้วยอาการสำรวมใจให้เป็นสมาธิ และให้ว่าเนื้อมนต์นั้นให้เป็นจังหวะสม่ำเสมอกันไป อย่าให้ระยะช้าบ้างเร็วบ้าง จึงจะเกิดความขลังเป็นประสิทธิ์ หรืออย่างที่เรียกว่าปลุกเสกนั้น พึงให้เข้าใจตามนี้ด้วยว่าการปลุกนั้นก็ได้แก่การภาวนา

นั่นเอง ส่วนการเสกนั้นเกี่ยวกับการบริกรรม โดยมากมักจะกล่าวควบกันไปว่าปลุกเสก

เพื่อความสะดวกในการปลุกเสก และบริกรรมภาวนาเป็นคาบ ท่านอาจารย์แต่โบราณจึงได้ย่อบทพระคาถาต่าง ๆ ลงให้สั้นที่สุดเท่าที่จะสั้นได้ พระคาถาที่ย่อให้สั้นลงนี้เรียกว่าหัวใจ เช่นย่ออิติปิโส ฯลฯ พุทโธภะคะวาติ ให้เหลือแต่ อิ คำเดียว ย่อสวากขา ฯลฯ วิญญูหิติ ให้เหลือแต่สวา ย่อสุปฏิปันโน ฯลฯ โลกัสสาติ ให้เหลือแต่ สุ ฉะนั้น ในบาทพระคาถาทั้ง ๓ บท คือพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ จึงเหลือเป็นหัวใจเพียงว่า อิสวาสุ แลคำว่าคาถาหัวใจอื่น ๆ ก็มีที่มาดังกล่าวนี้

สำหรับการใช้คาถาหัวใจต่างๆ เป็นเครื่องบริกรรมภาวนานั้น เมื่อจะใช้ให้ถูกต้องกับลักษณะของการภาวนาเป็นคาบ มักนิยมถอดออกเป็นอนุโลม ปฏิโลม คือสลับกันไปสลับกันมาทั้ง ๔ อักษร เช่นท่านถอดคาถาพระไตรสรณาคมออกเป็นหัวใจ คือ

๑ พุทธังสะระณังคัจฉามิ ธัมมังสะระณังคัจฉามิ สังฆังสะระณังคัจฉามิ ฯ๑~~~

ถอดออกได้เป็น ๑ พุท ธะ สัง มิ ฯ๑~~~ และเมื่อจะภาวนาหัวใจพระไตรสรณาคมนี้เป็นคาบก็ถอดออกเป็น ๑๖ อักขระด้วยกัน คือ

๑ พุทธะสังมิ ธะสังมิพุท สังมิพุทธะ มิพุทธะสัง ฯ๑~~~ ดังนี้ การใช้หัวใจอื่น ๆ ก็ดำเนินเช่นเดียวกัน

หัวใจ ๑๐๘

สังวิธาปุกะยะปะ	พระธรรม ๗ คัมภีร์
ทิมะสังอังขุ	พระสูตร
อาปามะจุปะ	พระวินัย
สะธะวิปีปะสะอุ	สัตตะโพชฌงค์
อิสวาสุ	พระรัตนไตร
พามานาอุกะสะนะทุ	พาหุง
อิกะวิติ	พระพุทธเจ้า
จิปีเสคิ	ปฏิสังขาโย
มะอะอุ	พระไตรปิฎก
สะระณะมะ	พระไตรสะระณาคม
พุทธะสังมิ	ยอดศีล
ทุสะนะโส	ธรรมบท (เปรต)
ทุสะมะนิ	ปะถะมัง
อิธะคะมะ	อิธะเจ
สะหะชะฏะตริ	ตรินิสิงเห (สะหะชาตริ ก็มี)
งะญะนะมะ	สนธิ
เมกะมุอุ	แม่พระธรณี (พรหมวิหาร)
นะหิโสตัง	ยะโตหัง
นะมะกะยะ	พระกุกกุสันโธ
นะมะกะตะ	พระโกนาคม

กะระมะถะ	พระกัสสป
จิเจรุนิ	สังคะหะ
นะอุเอนะ	นอโม
เตชะสะติ	ไฟ
วายุละภะ	ลม
ผะเวสัจเจเอชิมะ	บารมี
อาปานุติ	น้ำ
ปะถะวิยัง	ดิน
เมตะสะระภูมู	วิรูฬ่กเข
สะยะสะปะยะอะจะ	พระปริตร์
สิวังพุทธัง	นิพพาน
ยะนิรัตนัง	ยานี
เอตังสะติง	กรณียเมตตสูตร
วิระสะติ	วิปัสนา
เอตะมังคะลัง	มงคลสูตร
อะนิขะมิ	อายันตุโภนโต
การะกัญชามหาพิสะมา	มหาสมัย
เสพุเสวะเสตะอะเส	เสฏฐัน
เมอะมะอุ	ปาฏิโมกข์
อะสิสัตติปะภัสมิง	เพ็ชรสี่ด้าน
ปาสุอุชา	ศีลสิบ

ทุสะนิมะ	อริยสัจจ์ ๔
ติติอุนิ	ธรรมจักร์
อิสะวิระมะสาพุเทวา	นิพพานจักร์
เตชะสุเนมะภูจะนาวิเว	ทศชาติ
นะมะพะทะ	ธาตุทั้ง ๔
จะภะกะสะ	ธาตุพระกรณีย์
จะอะภะคะ	พระกรณีย์
อิสะปะมิ	ปลายศีล
กะนะนิมา	กินนุสันตะระมาโน
ภะยะนะยะ	พระยายักษ์
กะยะพะตัง	ภาณยักษ์
ปะสิสะ	อาวุธพระพุทธเจ้า
นะวะอัสสะ	นะโม
กะยะนะอัง	กะขะ
ปาอิอาปะ	ศีลพระ
นะพุทธะสัง	องค์ศีล
พุทธะสังอิ	ศีล
โลกะวิทู	โลกทั้งสิบ
ยันตังสันตัง	ยันต์
สุนะโมโล	ขุนแผน
อะหันติโก	แคล้วคลาด
ภูตากังเก	เกราะเพ็ชร์

กะระสะติ	จังงัง
อะหังนุกา	อิทธิฤทธิ
กาละถานู	กาสัก
กุมมิภุมมิ	พระภูมิ
อะนิโสสะ	นิพพานสูตร
มะติยาโน	แก้ว ๓ ประการ
นะชาลิติ	พระฉิมพลี
นะสะมิเห	สัคเค
สะกะจะพาหุ	พระญาณรังษี
สะทะปะโต	สัมพุทเธ
กะขะชะนะ	คงคาเดือด
สะระตะนะ	พระเวสสันดร
นะมะสังอิ	พระวิฑูร
ปะสิอุอะ	พระมโหสถ
กะระเตจะ	พระเตมีย์
มะสะนิวา	พระภูริทัต
อะวะสะทะ	พระสุวรรณสาม
ปะพะยะหะ	พระมหาชนก
สะขิสะขี	วิปัสสิ
พะลัยยะ	พระมาลัย
อิสิวิระ	พระยาร้อยเอ็ด
สะสิมิระ	พระยาหมื่

กะจะยะสะ	ทิพมนต์
อะหิสัปโป	งู
สะสิสะอุอะวะสะหัง	เณร
ปะสิจะมิ	ฆะเฎสิ
อะงะสะ	พระยานาค
สุกเขยโย	พระยาม้า
กาละมัจจุ	พระยามัจจุราช
นุภาวะโต	พระยามาร
อันตะภะโวพะ	สัตว์
เวสสะพุสะ	ท้าวเวสสุวัณ
หันตะนุภา	พาลี
พะหะวารา	องคต
กะสิตานะ	มดง่าม
ติวิกุกฺ	ไก่เถื่อน
นาสังสิโม	เต่าเลื้อน
การะวิโก	การะเวก
สีหะนาทัง	ราชสีห์
นะกะอะบี้	พระเจ้า ๔ องค์
นะสังสะตัง	กำลังหนุมาน
อะยาเวยยะ	ปลาไหลเผือก
มอลอข้อไข	กอขอ

อุปะสัมปะ	อุณลุม
กันหะเนหะ	โจร
วะโมทุทันตานัง	ปลวก
หะณุมานะ	หณุมาน
ยะตะมะอะ	หณุมาณ
จิขะจุติ	ลิงลม
ยุวาพะวา	ลิงลม
วิงวังกังหะ	ลิงลม
ฤฤาฦฦา	พระฤาษี
มะนุญญัง	มนุษย์
จิตตังภะคินิเม	หญิง
จิตตังปุริโส	ชาย
นะหิโลกัง	ทรหด
อุทธังอัทโธ	มหาอุจ
นะผุดผัดผิด	เพ็ชร์หลึก
นมพทอ (ฺ ฺ ฺ ฺ ฺ)	คางคก

อันนี้เป็นหัวใจต่าง ๆ ที่ท่านถอดเอาไว้ เรียกกันโดยทั่ว ๆ ไป ว่าหัวใจ ๑๐๘ แท้ที่จริงถ้าจะรวมกันเอามาลงไว้ในที่นี้ให้หมดแล้ว ก็คงเกินจำนวน ๑๐๘ ออกไปอีกมากมาย สำหรับคาถาหัวใจ ๑๐๘ นั้น ดังต่อไปนี้ คือ

๑ สาธุ อุกาสะ วันทิตะวา นะโมพุทธายะ นะมะพะทะ จะภะ กะสะ กะระมะถะ จะอะปะตะ จะอะภะคะ กะนะปะยะ กะยะนะมะ นะมะ ทะละ อิกะวิติ จิเจรุนิ จิขิเสคิ ทุสะมะนิ อิสะปะมิ พุทธะสังมิ อิทะปะมิ สาธะสังมิ นะมะสะอิ ชาจะกะวิ อิติมุลิ อิติยามิ ติติอุนิ อิมะทิมา ปาสุอุชา นะกาเลมา ปะนะคะมา กิงนาเมสิ ปาอิอะสะ นะมะกะขะ วิปะสุตะ กะนะระสะ วิสิสินะ ยะมะปะทะ อะกะสะนะ ทะสะพะละ วะอะ พะคะ ปาติวาจะ อุมะอะยัง ตะหะจะละ นาสังสิโม นาสังจิขิ นาสิสิโม ทุสะนะโส กะสะนะโอ กะโกกะโก ติโกปะโก อะนะกะโอ เสทะปะโก สะโสหะนัง อะตะจะหัง มะฉะปะตัง สะทังมะมัง นะกังเนวัง สะมาถานัง สะทินิกัง ทะมะภะยัง มะตามะกัง หิหังอังอะ สะยะละรัง มะพะมะทัง มะสะสะนะ นะมะกะตะ สะสิมิระ สะโสนิอะ กะจะปะทะ เสสะอะอะ อิวาตะพะ พะทะนะมะ สะวามะมะ มะนิจฉะนะ ภะสะระหะ อิติอะจะ จะกะตุภะ อะระสะจะ สะมะจะกะ ติสาอะภะ นะอุเออะ ปะตะอะนะ อะปะจะอะ เวสะภูสะ อิทะระมะ กะยะทะอะ จะกะสะนะ นะสะสะจะ ทะสะสะนะ นะสะสะกะ ถะสะสะนะ ตะมะสะหะ อะกะมะกุ มะกะมุอุ มะสะอะอุ วิมะอะอุ เมอะมะอุ นะมะอะอุ ลิอะอิอุ กะยะตุพุ พะสะจะตุ กุอะพะสุ กุอะเออุ อุอะอะอุ สิวังพุทธัง สิวังพรหมา ตินนิพุติง ตุทะ ติเต เสสะพะเส กะระวิเก สะละทะนิ อะมะสะทิ ปะสิจะมิ อะนิขะนิ ๆ๑~~~

หัวใจทั้ง ๑๐๘ นี้ สำหรับใช้ปลุกเสกได้สารพัดแล ทั้งทางอยู่คง ทางเมตตา ตามแต่จะปลุกเสกเถิด ตระกรุด ประเจียด มงคล น้ำมันเสกได้ทั้งนั้น หรือจะใช้ลงลูกประคำ ๑๐๘ ก็ได้

การภาวนาคาถาหัวใจต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาแล้วว่าให้ถอดออกเป็นอนุโลมปฏิโลม ถ้าหากเป็นหัวใจที่มีเพียง ๔ คำ ก็ให้ถอดออกเป็น ๑๖ อักขระ คือเมื่อภาวนาสูดลมหายใจเข้าไป จนสุดกลั้นจะครบ๑๖ อักขระพอดี และเมื่อผ่อนลมหายใจออกจนสุดก็จะพอดีกับ ๑๖ อักขระ นับว่าเป็นคาบ ๆ หนึ่ง เป็นการหัดทำสมาธิ โดยการภาวนาเป็นคาบๆ ไป ซึ่งเป็นวิธีที่สะดวกที่สุด ถึงแม้เราจะไม่มุ่งถึงในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ ก็จัดว่าเป็นการสร้างสมาธิให้กับดวงจิต นับเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการสร้างสุขภาพให้กับดวงจิต เป็นการป้องกันมิให้ดวงจิตฟุ้งซ่าน ว่างเว้นจากการนึกคิดทั้งมวล เพราะคนที่เกิดเป็นโรควิกลจริตนั้น มูลฐานเดิมก็เนื่องมาจากใช้ความคิดฟุ้งซ่านจนเกินขอบเขตนั่นเอง

สำหรับการถอดคาถาออกเป็นหัวใจต่าง ๆ ยังมีวิธีการณ์แยกแยะออกไปอีกมากมาย เช่นถอดคาถาพระพุทธคุณ คือ อิติปิโส ฯลฯ พุทโธภควาติ รวม ๕๖ คำด้วยกัน ได้มีการถอดออกเป็นหัวใจอีกหลายแบบ คือแบบที่ ๑ ถอดออกเป็น **อะสังวิสุโลปุสะพุภะ** เรียกว่าหัวใจพระนวหรคุณ

หัวใจพระนวหรคุณแบบที่ ๑

๑ อะ สัง วิ สุ โล ปุ สะ พุ ภะ ๆ๑——

๑ อิติปิโส ภควา	อรหัง	อะ
	สัมมาสัมพุทโธ	สัง
	วิชชาจรณสัมปันโน	วิ
	สุคโต	สุ
	โลกวิทู อนุตตโร	โล
	ปุริสทัมมสารถิ	ปุ
	สัตถาเทวมนุสสานัง	สะ
	พุทโธ	พุ
	ภควาติ	ภะ

พระคาถาหัวใจพระนวหรคุณทั้ง ๙ ประการนี้ ท่านวางวิธีใช้ไว้ดังนี้ คือ

๑ สิทธิการิยะ พระอิติปิโสนวหรคุณ มีอุปเท่ห์และพิธี ทั้งเก้าบทท่านกล่าวมา เสกใช้ได้มากมาย เลิศเหลือหลายจะพรรณนา ลงตระกรุดและลงผ้า ทั้งเสกแป้งและทำผง ใช้ได้มากอนันต์ ลงเลขยันต์ทางอยู่คง ตามเจตนาจง ระลึกตั้งภาวนา นับถือมั่นกันได้ สมดังใจปรารถนา ขอกล่าวพรรณนา แต่ย่อๆพอสมควร หนึ่งอยู่คงกระพันอาวุธสรรพทั้งมวล เขี้ยวงาทุกกระบวน อสรพิษต่างๆพรรณ ภูติผีปีศาจร้าย มิกล้ำกลายทุกสิ่งอัน คุณคนคุณไสยสรรพ โรคภัยมิได้พานเสกน้ำทำน้ำมนต์ ประเสริฐล้นมหาศาล ขับไล่ภูติผีพาล ลมเพ-พัดเป็นสัจจัง ท่องบ่นมนต์อย่างย่อ น้อยๆพอจะเสกขลัง เริ่มต้นแต่อะสังวิสุโลปุสะพุภะเอย ฯ

หัวใจพระนวหรคุณแบบที่ ๒

๑ หัง โธ โน โต ทู โร ถิ นัง ติ ฯ๏~~~~

๑ อิติปิโสภควา	อรหัง	หัง
	สัมมาสัมพุทโธ	โธ
	วิชาจรณสัมปันโน	โน
	สุคโต	โต
	โลกวิทู	ทู
	อนุตตโร	โร
	ปุริสะทัมมสารถิ	ถิ
	สัตถาเทวมนุสสานัง	นัง
	พุทโธภควาติ	ติ

๑ สิทธิการิยะ หัวใจพระนวหรคุณเก้าอักขระนี้ มีอุปเท่ห์ที่จะใช้ได้มากมายนัก ถ้าจะสะเดาะโซ่คาขื่อตรวน ท่านให้ภาวนา ๑๑ คาบ ถ้าถูกจองจำขุมขัง แม้จะใส่กรงเหล็กไว้ก็ดี ให้ภาวนา๑๐๘ คาบ แยกออกไปได้แล ถ้าจะนอนป่าให้หาพื้นมา ๗ ดุ้น เอามาเสกแล้วกองไฟขึ้น ๗ กอง แล้วให้เสกใบไม้ปูรองนอน ใครจะเข้ามาทำอันตรายบันดาลให้เห็นเป็นผู้คนมากมาย แวดล้อมเราอยู่ กันภัยอันตรายต่าง ๆ ได้สิ้น ถ้าจะเข้าผจญด้วยสัตรู หรือจะเดินทางไปผู้เดียวในที่เปลี่ยว ให้ภาวนาพระคาถาบทนี้ จะแลเห็นเป็นคนหลายคน หรือแลเห็นเป็นหน้าหลายหน้า (พรหมสี่หน้า) ไม่สามารถที่จะทำร้ายเราได้แล ฯ

หัวใจพระนวหรคุณแบบที่ ๓

๏ อิ อะ สัง วิ สุ อะ สะ พุ ติ ฯ๛

อิ อิติปิ โสภควา

อะ อรหัง

สัง สัมมาสัมพุทโธ

วิ วิชชาจรณสัมปันโน

สุ สุคโต โลกวิทู

อะ อนุตตโรปุริสทัมมสารถิ

สะ สัตถาเทวมนุสสานัง

พุ พุทโธ

ติ ภควาติ

๏ สิทธิการิยะ หัวใจพระนวหรคุณเก้าอักขระนี้ ใช้เสกน้ำมันงาดิบทาตัว ตัวลื่นจับมิอยู่ อยู่คงแก่อาวุธทั้งมวล เสกน้ำมนต์ถอนแก้อาถรรพณ์ทั้งปวง จะขุดทรัพย์ที่เขาฝังไว้ในแผ่นดิน ให้เอาพระคาถานี้ทำน้ำมนต์รดถอนอาถรรพณ์ที่เขากระทำไว้ป้องกันเสียก่อน จึงจะขุดได้แล ไม่มีภัยอันตรายทั้งปวง เสกปิดเป่าพิษร้ายต่าง ๆ พิษอันเกิดจากแมลง—สัตว์กัดต่อย พิษไข้ พิษฝี ฟกช้ำปวดบวม ปิดเป่าได้ทุกประการแล ฯ

หัวใจพระนวหรคุณแบบที่ ๔

๏ อรหัง สุคะโต ภควา ฯ๛

๏ อิติปิ โสภควา **อรหัง** อรหัง

สัมมาสัมพุทโธ

วิชชาจรณสัมปันโน **สุคโต** สุคะโต

โลกะวิทู อนุตตโร ปุริสทัมม-

สารถิสัตถาเทวมนุสสานัง

พุทโธ **ภควา** ติ ฯ ภะคะวา

๏ สิทธิการิยะ พระคาถาหัวใจพระนวหรคุณเก้าอักขระนี้ มีพระคุณสุดจะพรรณนา ต้องการประสงค์ปรารถนาประการใดก็ดี ท่านให้ภาวนาพระคาถาบทนี้ จะได้รับความสำเร็จทุกประการ ถ้าปรารถนาจะให้มีอิทธิวิธี มีทิพย์โสตทิพย์เนตร์ ให้พึงเพียรบริกรรมภาวนาไว้เป็นอาจิณ จะบังเกิดญาณทัศนะหยั่งรู้ถึงเหตุการณ์ที่ประสงค์จะรู้ได้ ภาวนาเอาไว้กันภัยอันตรายทุกประการ ฯ

หัวใจยอดธงไชยพระพุทธเจ้า

๏ อะ สัง สุ สัง สุ สุ ฯ๛

๏ พระคาถา ๖ อักขระนี้ เป็นหัวใจที่ย่อมาจากพระนวหรคุณอีกทีหนึ่งเป็นที่สุดของพระคาถาอิติปิ โส ท่านกล่าวอุปเท่ห์เอาไว้ว่า ผู้ใดหมั่นเจริญภาวนาคาถานี้ ผู้นั้นจะมิตายด้วยหอกดาบอาวุธเลย ถึงอาวุธปืนไฟก็มิสามารถจะทำอันตรายได้ เสกขมิ้น เสกว่านกินก็ได้ ถ้าได้หมั่นภาวนาไว้จะบังเกิดสติปัญญาดังพระพุทธโฆษาจารย์ ถือว่าได้ควรเมือง ๆ หนึ่ง เป็นคาถาสำหรับขึ้นจุยอดธงไชยนำทัพแล ฯ๛

พิมพ์ที่ ร.พ. อุตสาหกรรมการพิมพ์ โอภาส บุญ–หลง ผู้พิมพ์โฆษณา ๑๑